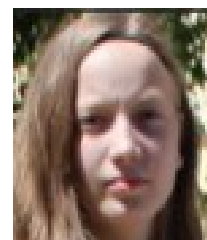
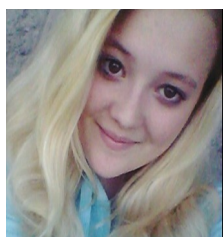
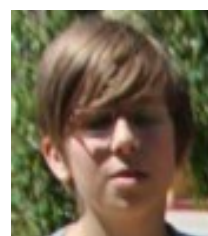
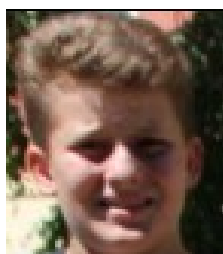

PŘÍBĚHY NAŠICH SOUSEDŮ

JOSEF KAULER

Tým ZŠ Mšeno: Barbora Lisá

Štefan Dvorščík

Tereza Solařová

Gabriela Malá

Petr Boháč

Johana Bártová

Vyučující: Mgr. Martina Klementová

Josef Kauler na motocyklu, Mělník 1957

Náš pamětník Josef Kauler ze Mšena byl v motorismu jezdcem první třídy a dostal se do státní reprezentace. Svůj život prožil ve válečném, komunistickém a okupačním období. I přes všechny životní útrapy bere život optimisticky.

Josef Kauler se narodil 4. září roku 1934 ve Mšeně. Zeptali jsme se na jeho dětství.

No, tak dětství jsem měl naprosto perfektní, protože jsem byl, už od malička se vším poměrně spokojen. Rodiče byli hodní, protože nás trestali pouze výjimečně. Sem tam nějaký pohlavek nebo trest v podobě málo jídla nebo žádný jídlo.

Do školy začal Josef chodit za války v září 1940. Na svá školní léta vzpomíná v dobrém. Škola mu přišla zajímavá. Válku vnímal spolu s ostatními kluky skrze různé hry.

Chodili jsme pást husy nebo spíš je koupat. Plavaly po rybníce a my jsme tam dělali různé jiné lotroviny. Jakože jsme třeba stříleli prakem, honili jsme káču, to byl takovej soustruženej špaliček do špičky, takovej kužel a bičem se ta káča poháněla, ona se vrtěla a tam jsme soutěžili, komu dýl se bude vrtět a kdo to lépe umí. Na hrázi mezi Černíkem a Jezerem tak tam jsme hráli takzvané knedle, což byl takovej slangovej výraz pro hru, kdy zašpičatělý dřevěný kolík se zabořil co největší možnou silou do země a druhý hráč se svým kolíkem se snažil ten první kolík vyrazit. Pokud se mu to nepovedlo, tak tam zůstaly oba dva zabodnuté. Přišel třetí hráč a takhle se hrálo, kdo uměl nejvíc těch kolíků vyrazit, ten zvítězil.

Pan Kauler jako malý chlapec (vlevo)

Na téma škola za protektorátu nám pan Kauler vyprávěl o rozporu plnosti školní docházky, když do mšenské školy chodili společně české i německé děti.

No jak jsem si tak vzpomněl, tak jsem začal chodit do školy ve 40 roce. A to už vlastně jsme byli zabraní takzvaně od Němců, čili jsme byli protektorát Čechy a Morava. V té době Němci zkoumali, kdy, kdo jako z Čechů si vzal za manželku nebo za manžela příslušníka německého národa a těmto párům manželským navrhoval, tenkrát se tomu říkalo, aby se dali k Němcům. Což se v mnoha případech stalo a jejich děti, potom chodily buď extra do německých škol někde jinde, anebo zůstali ve Mšeně a chodily s námi. No tak tam záleželo na každém, jak se s tím vyrovnal a většinou se chovaly normálně jako kamarádi z dřívějšíka a tak zůstali. Ale byly i takový, kteří se vyloženě poněmčili, a pak jsme dokonce s nich měli někdy i strach.

Dozvěděli jsme se, že za druhé světové války občané Mšena prokázali velkou odvahou, když se starali o partyzány, navzdory tomu, že Mšeno obývali i Němci. Ukrývali je ve zdejších jeskyních.

Čili tady byla ve Mšeně početná skupina občanů, kteří jim různými způsoby pomáhali. Dokonce se dá říct, že jeden obchodník každý den je zásoboval jídlem, to znamená, vozil jim tam rohlíky, chleba. Takže tímhle způsobem se spousta Mšenských občanů zasloužilo o to, že tito lidé, kteří se ukrývali, vydrželi až do konce války téměř bez újmy a nikdo nikdy je neudal. A byla tady jednou obrovská akce, tady bylo tisíce Německých vojáků plus gestapo, bohužel

se jim podařilo tenkrát zatknout několik mšenských občanů, kteří potom byli popraveni nebo zahynuli v koncentračních táborech.

Otec pana Kaulera vlastnil autodílnu. Pod nátlakem komunistů byl donucen ji zavřít. Pro celou rodinu to bylo velmi těžké období.

Ten pocit křivdy co nám jaksi bylo způsobeno, vždycky v nás všech dětech a hlavně v našem tátovi zůstal až do dnešních dob.

Dále nám pan Kauler vyprávěl, jak obyvatelé Mšena prožívali sovětskou okupaci v roce 1968.

Dílna otce pana Kaulera

To na mě působilo samozřejmě velice těžko, zvláště po tom co vlastně se tomu období začalo říkat „Pražské jaro“ a mysleli jsme si, že se situace uvolní a, že pád komunistů je v podstatě už nevyhnutelný, bohužel přišla tahle doba a bylo po všem. Chvíli jsme vzdorovali, popisovali všelijaká vrata, ploty vznikla tahle písnička nádherná:

„ Běž, domů Ivane! Čeká tě Nataša.

Běž, domů Ivane! Tady tě holky nemilujou.

Běž, domů Ivane! Čeká tě Nataša ...“

Zpíval celý národ a já jsem si dokonce na svoje auto, které pochopitelně nebylo takové jako jsou dnes, napsal na dveře: „Lenine probud' se a odved' si svoje tovaryše.

Josef Kauler se již od třinácti let věnoval motorismu. Zaměřil se na terénní motocyklové soutěže. Jedna z nich dvoudenní se ve Mšeně jezdí do dnes. Stal se jezdcem první třídy a v roce 1957 se dostal do státní reprezentace. Sám k tomu skromně dodává.

Jednou se mi podařilo být v mistrovství republiky na druhém místě a většinou vždycky jsem skončil tak třetí, čtvrtý, pátý a podobně. Ale i tak byl ten sport velice v mém životě důležitý, protože tím sportem se člověk jednak baví, jinak by nemělo cenu to dělat, kdyby vás to nebavilo. Za druhé se jaksí stáváte takovým člověkem, který se naučí třeba prohrávat. A když jsem zase vyhrál tak jsem zase nespychnul. Věncem jsem sice zamával, řekl jsem: „Hoši, čau večer“.

Díky panu Kaulerovi a tomuto projektu jsme se dozvěděli mnoho důležitých a zajímavých informací o jeho životě a osudech občanů našeho města.

A jak jsme pracovali

Získávání informací našeho grafika

Prohlížení fotografií z archivu pana Kaulera

Setkání ve škole s naším pamětníkem

Prohledáváme Mělnický archiv

V rozhlasu

Naše pracovní nasazení s paní učitelkou

Srdečné poděkování Josefu Kaulerovi

Josef Kauler vítěz z Rudné v roce 1955